

kræve nogen Modifikation. En saadan Lov skulde, for saa vidt den almindelige Lovgivning ikke havde dem, indeholde de fornødne Erstatningsregler, og ellers de Tillemplinger, den almindelige Lovgivnings Regler kunde trænge til i de enkelte Forhold; den skulde indeholde Regler om, hvorledes Fordelingen af Ansvaret mellem Ministrene skulde være, og om navnlig Andre end de Ministre, som havde kontraheret, kom til at bære Ansvaret. Der kunde jo ganske vist ogsaa være saadanne Bestemmelser, som der her er, om Ansvarets Forældelse; men dette er det, som en Ministeransvarlighedslov naturlig vil komme til at indeholde. Det er jo ganske vist, at Noget af dette ogsaa er omhandlet i dette Lovforslag; men jeg tror ikke, at jeg feiler meget, naar jeg paa- staar, at det neppe er disse Bestemmelser, neppe de Bestemmelser, som findes i dette Lovforslags første og fjerde Afsnit eller de enkelte spredte Straffebestemmelser, som findes i Kap. 2, eller de Erstatningsbestemmelser, som findes i §§ 19 og 20, der have fremkaldt dette Lovforslag. Jeg tror neppe, jeg feiler, naar jeg siger, at det, som egentlig har været det, der har fremkaldt dette Lovforslag, og for hvis Skyld det er fremkommet, og — som jeg maa tilføje — for hvis Skyld dette Lovforslag utvivlsomt aldrig bliver til Andet end et Lovforslag, er Bestemmelserne i §§ 14, 15 og 21. Disse Bestemmelser, som imidlertid ingenlunde ere Forskrifter, der henhøre under en Lov om Ministeransvarlighed, men derimod ere Stykker af Grundloven, som ere oversatte, fortolkede eller givet Tillæg til, har man nu søgt at indpasse i denne Ministeransvarlighedslov. Denne Maade vil i Reglen ret bekvemt kunne benyttes til at indbringe i Lovform enhver Fortolkning af Grundloven eller Tillæg til Grundloven, som man maatte finde hensigtsmæssig, og navnlig ville de Bestemmelser, som man især ønsker at fortolke i en bestemt Retning, nemlig om Afgrensning af Statsmagternes indbyrdes Competence, paa en overmaade bekvem Maade egne sig til at blive fortolkede igennem en Ministeransvarlighedslov. Man behøver jo nemlig blot at sige saaledes: Den og den Bestemmelse i Grundloven maa fortolkes saaledes, og den Minister, der handler imod denne Fortolkning, ifalder den og den Straf. Paa den Maade er det, man har haaret sig ad i disse Paragrafer. Man har f. Ex. i § 14 stillet sig ligeoverfor Bestemmelsen i Grundlovens § 25 angaaende Kongens Ret til at udstede foreløbige Love. Man har ment, at denne Kongens Myndighed til at udstede foreløbige Love, der jo, som bekendt, i Grundloven er knyttet til tre Betingelser foruden til Fordringen om Forelæggelse for den følgende Rigsdag, passende kunde trænge til endnu to andre Betingelser. Man har ment, at det, foruden de Betingelser, som Grundloven opstiller, vilde være hensigtsmæssig at føje endnu et Par Stykker til, og dette har man gjort

paa den simpleste Maade, idet man siger saaledes: Naar der udstedes en foreløbig Lov, som ikke opfylder de i Grundlovens § 25. foreskrevne Betingelser, eller som strider imod de Sætninger, som man opstiller i første og andet Stykke af § 14, saa bliver den paagjældende Minister at straffe paa den og den Maade. — Man har ment, at det vilde være hensigtsmæssigt at faae en Fortolkning af Bestemmelsen i Grundlovens § 49 om, at, forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ikke opkræves. Man har ment, at denne Bestemmelse var at forstå saaledes, at den ubelukkede Finantslovens Givelse ved foreløbig Lov, og man har da fundet, at det var overmaade bekvemt at give denne Fortolkning Gylbigheid ved at stille den op paa den Maade, at man siger: Den Minister, der opkræver Skatter, forinden Finantsloven er vedtagen paa den og den Maade, som det her foreskrives, skal straffes saaledes og saaledes. Man har i denne Paragraf gjort dette paa en lidt mere plump Maade, idet man paa en mere direkte Maade har fortolket Grundloven ved at sige: „Vedtagelsen sker paa den i Grundlovens §§ 52 og 53 herfor foreskrevne Maade.“ Det er plumpt gjort her. Man kunde gjerne have strøget denne Sætning og blot sagt saaledes: Den Minister, der opkræver Skatterne, forinden Finantsloven er vedtagen af Rigsdagen paa den i Grundlovens §§ 52 og 53 foreskrevne Maade, straffes saaledes og saaledes. Dette vilde have været lidt finere. — Man har fremdeles ment, at det vilde være rigtigt at give den Fortolkning af Grundloven Lovskraft, hvorefter en Minister med Hensyn til alle de Udgifter, der findes paa Finantsloven, skal være saaledes afhængig af den lovgivende Magt, at han i Tilfælde af Negtelse er umiddelbart ansvarlig for det paagjældende Beløb, og dette gjør man da ogsaa paa den simpleste Maade, idet man siger, at den Minister, der afholder Udgifter udenfor Finantsloven, skal „tilsvare Statskassen Beløbet af den afholdte Udgift“. Naar man først er kommen ind paa denne Vej, maa man snarere paaafjønne, at den ærede Forslagsstiller har været saa nøjsom, som han dog har været, thi han kunde jo have bragt det Samme til Anvendelse paa forskellige andre Udledningsdoktriner, som man har opstillet her. Man har jo f. Ex. tidligere her i Thinget hørt opstille en saadan Sætning som den, at der ikke i Landsthinget maatte stilles Endringsforslag til Finantsloven, eller i alt Fald Forslag, som vare blevne forfaste i Folkethinget, ikke igjen maatte opstilles i Landsthinget. Dette er en Sætning, for hvilken mange ærede Medlemmer her i Folkethinget have gjort sig til Talsmænd. Jeg kan saaledes minde, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valokreds (Holstein-Ledreborg) i sine 5te Valokredsdage har opstillet denne Sætning, og det havde jo været overmaade simpelt at faae denne Bestemmelse sat ind.